

Ђачко њеро

Лист ученика Основне школе "Ратко Јовановић" Крушчица децембар 2006. број 4 цена 50 дин.

Били смо на мору!

Садржај:

4-5	БИЛИ СМО НА МОРУ!
	Наши ученици на екскурзији
6	ПОНОВО ДАН ШКОЛЕ
	Обновљена традиција
7	БОГАТИЈИ ЗА ЗНАЊЕ И ОПРЕМУ
	Реализован пројекат "Знањем од школе до школе"
8-9	НИЈЕ ЛАКО, АЛИ НЕКО МОРА
	Интрвју са директором школе
10	ВЕСТИ
12	МОРЕ, МОРЕ
	Фото албум
12	ХИПОКРАТ НАШЕГ ВРЕМЕНА
	Сећање на школске дане: Др Милош Јоковић
13 - 18	НАШЕ СТВАРАЛАШТВО
	Радови ученика
19	ДА ЛИ ЗНАТЕ?
	Светске занимљивости

Са висине и даљине на којој се налазимо, море нам је и далеко и "дубоко" и скоро да невероватно звучи да смо ове године успели (изгледа у последњем тренутку) да одемо на тродневну екскурзију на море. Утисци и искуства су непоновљиви. Један мали део њих је уврштен и у овај број.

Други, не мање значајан догађај, је обележавање Дана школе који поново слаavimo после више година. Ова два догађаја су и највише заступљена у овом броју. Ту су и неке друге теме и наши мали радови па напред, преврните лист!

Редакција

Напомена:

*Овај број је припремљен за штампу у децембру 2006. године. Штампан је доста касније, из више разлога који у овом тренутку нису битни. Мишљења смо да шеме и догађаји које обрађује, овај број завређује штампање.
Захваљујемо на разумевању.*

Уредник

Оснивач и издавач листа Основна школа "Ратко Јовановић" Крушчица,
31233 Крушчица, 031/898 006
е-mail:oskruscica@ptt.yu
Директор: Данијела Гачановић
Новине уредио и графички обликовао:
Петар Марјановић
Штампа: 3D grafika, Ужице

БИЛИ СМО НА МОРУ!

Када смо изгубили сваку наду да се може организоваи екскурзија на море, успели смо. После много година, а скоро сигурно последњи љуш, били смо на екскурзији на мору

Једна од најлепших екскурзија на којој сам била током мог осмогодишњег школовања јесте тродневна екскурзија на море на коју смо ишли у мају 2006. године. Тада сам први пут у животу видела море.

Главна тема тих дана у школи била је екскурзија. Када је коначно стигао тај дуго очекивани дан, сви смо, много пре него што је требало, стигли на станицу и нестрпљиво чекали аутобус. У једном тренутку сам помислила да је сво то ишчекивање још један плод моје маште, али ми је гуркање и комешање мојих другара рекло да је све, ипак, стварност. Све што се дешавало до тренутка када смо угледали море, није нам било баш превише важно, чак смо се и такмичили ко ће га први угледати. А онда, коначно је оно било пред нама у свој својој лепоти! Сви смо прешли на ону страну аутобуса са које смо могли боље да га видимо, чак смо почели и да се међусобно гурамо. И поред такве гужве, сви смо успели да бар на тренутак, видимо море пре него што смо се вратили на своја места. У тренутку када смо помислили да смо сасвим близу одређишта, тј. нашег хотела и мора, почело је дуго силажење од Цетиња до Будве, које нам се чинило бесконачно дуго, као да се нимало не приближавамо мору. Када се то спуштање коначно завршило и када смо стигли испред хотела, брзо смо сви изашли из аутобуса. Оно што ме је у том тренутку највише задивило, биле су палме, јер сам и њих тада видела први пут. Мало касније, после смештања у собе, изашли смо на плажу. Питање које нас је мучило било је везано за то да ли је море слано и колико? Наравно да јесте и то много! Ти први тренуци на плажи били су незаборавни. Да није пао мрак, још дуго бисмо остали ту уживајући у чарима Јадрана. Касније смо шетали Будвом уочавајући у сваком кутку тог града колико се разликује од нашег града Ариља, не само по изгледу, већ и по томе што се ваздух у Будви разликује од ваздуха код нас. Ишчекујући нови дан у хотелу скоро да нисмо ни спавали. Наставници су покушавали да нас смире, што нама, наравно, ништа није значило. Непроспавану ноћ надокнадио нам је нови дан, који смо читав провели на плажи. Време нам је исувише брзо пролазило тог другог дана, и сви смо желели да га зауставимо. Знаш, то ми се само тако чинило, јер када смо срећни, време нам брже пролази. Тог дана смо имали мало већу слободу кретања, јер нас наставници нису превише контролисали.

Било нам је предивно, све док није дошао тренутак поласка кући. У тренутку када сам улазила у аутобус, у мени је било исто онолико туге као што је било среће када смо полазили из Крушчице. Постојала је нада, која постоји и сада, да ћу бар још једном са друштвом из школе поћи на још једну овакву, или бар сличну екскурзију.

Слађана

Мој први одлазак на море нестрипљиво сам чекала. Била сам срећна јер ћу видети нове пределе, упознати нове људе и видети море.

После дугог путовања иза једне планине се појавила плава равница, море. Моје очи су биле упрте у ту бескрајну водену површину. Упоредивала сам моју машту са стварношћу. Модри таласи су заплускивали површину земље. На плажи песак и сунцобрани разних боја. Деца се играју са песком и сакупљају шкољке. Моје ноге заплускивали су таласи слане воде.

Био је то мој први одлазак на море, и био је много лепши него што сам га ја икада замишљала.

Сузана

Био је диван, сунчан дан, када смо путовали на море.

Путовали смо аутобусом. Док смо путовали узгред смо се шалили, певали, играли, а неколико пута стајали и одмарали се. Када смо стигли, задивила сам се колико је море. Обузео ме је неки страх, јер већу и дубљу воду никад нисам видела. Када сам ушла да се купам променила сам мишљење. Вода је била тако топла да нисам имала намеру да излазим из ње. Они који нису знали да пливају само су се брчкали, а мени је то изгледало много лепо да сам пожелела да останем.

Ту екскурзију никад нећу заборавити, јер ми је била најлепша и вероватно ће остати најлепша у животу.

Олгица

Милица

Када је наш разредни старешина рекао: "Иде се на екскурзију на море...", то је у разреду постала главна тема.

Сви смо једва чекали тај 19. мај 2006. године и тренутак када ћемо кренути на море. Ја сам већ ишла на море, али је овај пут било најлепше, јер сам ишла са друштвом. Део пута смо провели певајући, а други део смо преспавали, јер смо били исцрпљени. Када смо се приближили мору, сви смо устали да га видимо. Били смо срећни, узбуђени ... Мислили смо да ћемо се купати у мору чим стигнемо, али нисмо могли, јер је Сунце већ почело да залази. Успели смо само мало да се прскамо. Међутим, други дан смо се купали, сунчали, а поред нас је било још купача. Ишли смо у обилазак Старог града Будве, у коме ми се највише допадају бутици, јер су смештени у оригиналним старим кућама. Посетили смо, поред Старог града, и многобројне грађевине чувене по својој лепоти, а било је и пуно лепих места које смо обишли. Међу тим местима је и острво Свети Стефан, које смо посетили последњег дана боравка на мору. Преноћиште у хотелима, који се налази на Св. Стефану је врло скупо и ту већином долазе познате личности. Нисмо могли да уђемо унутра, јер је и сам улазак у унутрашњост острва скуп. Овде смо се највише фотографисали. Видели смо људе који су одсели на Св. Стефану, али међу њима није било никог познатог.

Ова екскурзија је била ново искуство за сваког од нас и нешто најлепше што ће нам остати као успомена из основне школе.

Бојана С.

ПОНОВО ДАН ШКОЛЕ

Ученици, наставници, родитељи и пријатељи школе заједно прославили Дан школе

После више година паузе, садашњој генерацији ученика и наставника припала је велика част, али и обавеза да обележе Дан школе. Дан школе прослављен је 24. маја на Дан посвећен великим просветитељима Ђирилу и Методију.

Историја школства у Крушчици стара је скоро 80 година. Прво школско звоно огласило се сада већ давне 1929. године, захваљујући великом добротвору Сави Савићу. Од тада до данас кроз крушчичку школу прошло је мноштво генерација које су своја прва животна знања стицале баш ту.

Некада је у овој школи било много више ученика, а мештани памте да се настава одржавала у две смене. На жалост, није је мимоишла судбина сеоских школа. Из године у годину број ученика се смањивао, тако да данас школа у Крушчици, са издвојеним одељењима у Гривској, Северову, Радошеву и Високој броји 107 ученика.

Како у свом говору рече једна од ученица, обраћајући се присутним гостима: “Нема нас много, али сваког јутра још сањиви, стазама и путевцима хитамо ка својој школи да стекнемо нова знања. О нашем труду да постанемо образовани и успешни најбоље сведоче наши резултати.”

У присуству директора основних школа и средње школе, представнике локалне самоуправе и бројних гостију, ученици и наставници свечано су, и уз пригодан програм прославили свој Дан школе.

После културног програма, који су извели сви ученици наше школе, приређени су спортски турнири у одбојци и фудбалу, а за оне најмлађе турнир у игри “Не љути се човече”. За љубитеље ликовне уметности приређена је изложба ликовних радова ученика наше школе.

Славље је увеличала и додела сертификата за наставнике који су похађали курс информатике, у оквиру пројекта “Знањем од школе до школе.”

Све у свему, чини се да велики број нас већ размишља о следећем Дану школе.

Данијела Гачановић
директор школе и
члан ШРТ-а

БОГАТИЈИ ЗА ЗНАЊЕ И ОПРЕМУ

Реализован пројекат: "Знањем од школе до школе"

У претходном броју "Ђачког пера" читаоце смо упознали са Развојним планом наше школе, као и са циљевима и задацима пројекта, "Знањем од школе до школе" за чију реализацију добили средства од Светске банке и општине Ариље. Сада сви они, које интересује шта смо урадили с наведеним средствима, могу да задовоље своју знатижељу.

Као прво, сви наставници кренули су са похађањем информатичке обуке у току марта и априла 2006. године. 16 наставника похађало је основну, а 18 средњу информатичку обуку у трајању од укупно 90 часова. Стручно усавршавање обухватило је следеће области: OS Microsoft Windows, Microsoft Word, Internet, Microsoft Excel, Microsoft Power Point.

Како би се стручно усавршавање наставника континуирано наставило и после реализованих програма обуке, набавили смо 2 комплета пратеће стручне информатичке литературе, што је пројектом и планирано.

Одмах по добијању средстава од Светске банке почетком маја 2006. године, спровели смо поступак јавне набавке за рачунарску и пратећу опрему. По окончању поступка набавке Школа је богатија за: notebook рачунар, још један компјутер Pentium IV, пројектор, скенер, пројекциона платна за сваку школу, микрофон и слушалице.

Поред наведене опреме, набавили смо сва мултимедијална наставна средства која су у време реализације пројекта постојала на тржишту: образовне софтвере за математику, биологију, физику и географију, звучне читанке и збирке народне прозе и епике за српски језик, аудио издања за енглески и руски језик, музичке збирке, видео касете са садржајима из географије и музичке културе.

До краја 2. полугодња школске 2005/06. год., наставници су реализовали преко 30 огледних часова, а примена стечених знања, рачунарске опреме и мултимедијалних наставних средстава, постала је свакодневна активност наставника у нашој школи и од почетка ове школске године.

Очекивани исходи пројекта остварени су у већој мери него што је планирано. Сама реализација пројекта требало је да траје до половине октобра 2006., а ми смо све завршили већ у јуну.

Највећи успех је што смо успели да наставу и ваннаставне активности у Школи осавременимо и да их учинимо занимљивијим и ученицима и наста-

вницима, што директно имплицира квалитетније и трајније знање ученика, њихову већу заинтересованост и ангажовање, а самим тим и бољи успех и веће задовољство у раду.

А даље...? Све зависи од умешности, креативности и ангажовања наставника да употребе своје знање које су стекли, као и опрему и наставна средства које Школа поседује захваљујући реализацији овог пројекта. Уколико их будемо наменски свакодневно користили, оправдаћемо и средства и време које смо утрошили у овај пројекат. У супротном, штету ћемо нанети првенствено ученицима, али и себи.

У проблематична времена, врло је тешко бити руководилац у једној установи као што је Школа. Врло је тешко тај посао одрадити и добро, и задовољити све заинтересоване стране: ђаке, наставнике, родитеље, општину, министарство, ... Ситуација се нарочито компликује ако је та школа: у селу, спутна и остарила. Крајем године и Наставничко веће и Школски одбор су једногласно за директора наше школе изабрали, досадашњег директора, Данијелу Гачановић.

Тим поводом смо организовали интервју у коме су директору питања поставили скоро сви ученици и радници школе. Део питања и одговора објављујемо, а остали одговори се налазе на огласним таблама наших школа.

НИЈЕ ЛАКО, АЛИ НЕКО МОРА

Колико дуго радите у овој школи?

У овој школи радим већ 13 година.

Колико сте задовољни тренутним послом?

Да сам директор неке друге школе у некој нормалној држави у којој друштво брине о школству и деци, ово би био много леп посао и вероватно бих била задовољна.

Колико сте задовољни кадром и уопште радницима школе?

Посматрајући и познајући стање у другим школама, могу да кажем да сам на неки начин задовољна, мада стање у другим школама не може да буде објективан критеријум. Свако од нас треба да се труди сваког дана да буде што бољи у свом послу, како бисмо достигли ниво професионалности, без обзира на то да ли се ради о наставнику, директору, помоћном раднику или неком другом послу у школи.

Да ли волите посао директора?

Не могу баш рећи да га волим, али и то неко мора да ради. То је за сада једини посао који имам.

Који су тренутно највећи проблеми школе?

Тренутно, као и у последњих неколико година, највећи проблеми школе су дотрајали школски објекти, неадекватан број просторија (првенствено мислим на осморазредне школе у Крушчици и Висоци), недовољна опремљеност наставним средствима, опремом и школским намештајем, неадекватан превоз наставника и ученика, грејање у школама, физкултурна сала, мали број ученика...

Који проблем бисте волели најпре да решите?

Комплетна реконструкција и опремање већине наших школа, као и регулисање превоза ученика и наставника. На повећање броја ученика, на жалост, школа не може да утиче.

Какви су изгледи да он буде решен?

Ако се нешто драстично не промени у скорој будућности, почев од свести људи који одлучују и од којих зависи финансирање школа, вероватно никакве. Ал' то није разлог да одустанемо од планова да бар нешто од тога променимо и побољшамо услове у којима радимо.

Каква је сарадња са родитељима, мештанима и општином и шта бисте у њим односима похвалили, а шта негативно оценили?

Сарадња са већином родитеља је релативно добра. Наравно, има и родитеља с којима је тешко остварити било какву сарадњу јер једноставно не долазе у школу и са њима је немогуће остварити било какав контакт. Што се мештана тиче, они су углавном незаинтересовани за постојање и рад наших школа. Међутим, и ту има изузетака. Као позитиван пример издвојила бих ангажовање мештана Високе који су у више наврата у последњих неколико година помогли у извођењу радова на школским објектима. Такође, школа има солидну сарадњу и са већином служби у Општини. Посебно бих истакла службу буџета која се труди да максимално испоштује захтеве школе за пренос средстава за редовно пословање, као и Комисију за превенцију болести зависности СО Ариље јер нам пружа подршку у ваннаставним активностима које осмислимо у оквиру „Ариљских зимских радости“, а које се реализују у нашој школи. Помоћ Општине је била значајна и када је рађена реконструкција матичне школе у Крушчици. Та помоћ се огледала у обезбеђивању дела средстава за наведене радове, али и у обезбеђивању правне и техничке подршке у припремању и реализацији административног дела тог пројекта. Највећи проблем који школа има у сарадњи са општином је износ средстава у буџету намењен нашој школи који је већ годинама минималан и недовољан за нормално школе. Свима је јасно да у буџету нема довољно средстава за све кориснике, али ипак би школе и деца требало да имају приоритет, јер, ништа нам неће значити ни хала, ни путеви, ни хиљаду других „важних“ објеката ако нам деца оду и то не буде имао ко да користи.

Да се Ви ишћиаиће ишћиа бисћие у основној школи йроменили?

Променила бих већину ствари, почев од прописа којим се регулише проценат издвајања средстава за школе, начина финансирања школа, мере за поштовање обавеза према школама, прописе у вези са запошљавањем и радом у школи, наставне планове и програме, администрацију, службе у Министарству... Зато директоре и остале запослене у школама нико ништа и не пита у вези са тим што сам навела.

Шћиа бисћие у нашој школи ишћиакли као највећи квалитет?

Највећи квалитет наше школе су сјајна деца коју учимо и васпитавамо и, наравно, већина запослених који раде у школи.

А ишћиа Вам се у њој не свиђа?

Не свиђа ми се то што већина (не сви, наравно) и запослених и ученика посматра школу као нешто “туђе”, место у коме морају да проведу неколико сати дневно и о коме увек треба да мисли неко други, а не место на коме треба максимално да уложе себе и своје способности како би свој рад и боравак учинили што пријатнијим и занимљивијим.

Како видитћие нашу школу у будућности?

У будућности видим нашу школу као “школу отворених врата”, тј. школу која у потпуности задовољава индивидуални развој ученика и наставника, која унапређује њихову мотивисаност, интересовања, жеље и потребе, у којој је настава организована у кабинетима, поткрепљена адекватним наставним средствима и опремом, интернетом и стручном литературом из свих области, који су доступни како свим ученицима и наставницима, тако и локалној заједници; желим да видим школу чији ученици не пешаче по 5 или 10 километара да би дошли до школе и наставнике који не траже посао у градским школама због ужасних услова путовања, и не желим да видим пећи “бубњаре” у учионицама и школе без мокрих чворова, струје, телефона... Можда се неком будућем директору и посрећни...

Да ли сћие сћироћи?

Када је посао у питању, јесам (али не много).

Колико Вам йосао оузима од йриваиног живојиа?

Све ми је одузео. Ја више немам приватан живот.

Шћиа највише волићие?

Највише волим да радим са децом.

Да ли бисћие Ви волели да йоново йредајетћие маћиемаћику?

Да! То је најлепши посао који сам радила, и вероватно најлепши који ћу икад радити.

На крају нешћиио ишћиио би Вас у школи йосебно обрадовало.

Посебно би ме обрадовало да поново видим ентузијазам и креативност код већине наставника.

У Висоци поново моба

У Висоци су крајем новембра и почетком децембра: родитељи, мештани, ученици и наставници и радници школе поправљали кровове на школским објектима и адаптирали једну просторију за ваннаставне потребе ученика. Као и увек до сада одличан одзив и елан допринели су да се радови брзо и квалитетно заврше, а објектима продужи век до неких "бољих времена". Материјална вредност радова је можда невелика, али сама искреност акције даје наду да ће се нешто слично десити и у другим срединама. У име оних због којих школе и постоје унапред се радујемо.

И ми имамо предшколце

Од ове школске године сва деца са 6 година су у обавези да похађају припремни предшколски програм, као припрему за полазак у први разред. Обавеза је прописана Законом о основама система образовања и васпитања, а не "вољом Школе", како је већина родитеља сматрала. И поред редовних, благовремених и детаљних обавештења у вези са припремним предшколским програмом, још увек има родитеља који мисле да је то хир Школе.

У свом том објашњавању и информисању родитеља прође летњи распуст и септембар и предшколци коначно кренуше у "школу" 1. октобра. Припремни предшколски програм реализује васпитач из Дечијег вртића из Ариља, а Школа је само уступила простор, једну учионицу у матичној школи, нашим будућим ученицима.

Њих 14 је задовољство видети у учионици, ходнику, на игралишту. Долазе из свих села у којима су наше школе: Крушчице, Високе, Радошева, Гривске и Северова јер ни у једном издвојеном одељењу немамо групу од минимум 5-ородеце да би се формирала посебна група.

Предшколци ће бити с нама укупно 6 месеци, а онда ћемо се поново срести 1. септембра, ал' у првом разреду.

Лични сџав: Пејшар Марјановић

И деде иду у предшколско

Један закон и "глуви телефони", донели су тешке проблеме родитељима. Неки "закон" је прочитан и примењен на нашем терену тако да деца стара шест година треба да пређу преко 20 километара, до места где ће похађати припремни разред (предшколско). Правило је чврсто: Сва деца (Високе, Бјелуше, Радошева, Гривске, Северова, Биљевца), која су напунила 6 година, морају ићи у Крушчицу у припремни разред. Да није тужно било би оно друго, овако је само тужно. Због озбиљних претњи да, ко не буде ишао у предшколско, неће моћи да се упише у први разред и они најдаљи почеше водити децу. Деца мала, из куће нису излазила, а сада, сваки дан, на пут. Како?

Деда Мића, свог унука Мићу за руку па у предшколско. Деда Радован, испред свог унука Радована, гази пргину па у предшколско. Деда Јован ... У ходнику испред учионице, деде чекају своје унуке и склањају се да не сметају. Посао код куће стоји, деца се исцрпљују. Зашто? Зар у наше школе деца нису и до сада ишла у предшколско са својом старијом браћом, сестрама и комшијама у своје место и није било проблема? Ваљда ће се наћи неко разуман да ову неразумну ствар реши.

Иначе, родитељи прете бојкотом, поготово у оним породицама где немају деду за предшколско.

Море, море

Припреме за одлазак на море су биле дуге и темељне

За навикавање на воду користили смо разне реквизите

У завршном делу били смо принуђени да изнајмимо

изврсне капацитете Височке бање и уживамо у њеном комфору

Одмах по доласку, увече, констатовали смо да је море слано

Сутрадан смо схватили да је и мало бистрије и хладније од наше бање.

Пажљиво смо осмотрили плесни наступ девојчица из Београда

Пропратили излазак Сунца на пучини (са западне стране)

Зоран је ову поморанџу у Котору оборио са само једним каменом.

А све то је пропраћено будним оком наставника

Душан Ојданић

"Ариљски хоризонти" 30. јун 2004.

ХИПОКРАТ НАШЕГ ВРЕМЕНА

- делови текста -

Постоје људи које живот не може да замори, чак и када је толико сложен, пун напорног и одговорног рада и којима, чини се, као да радни дан траје дуже од 24 часа. Ето, такав је јунак ове наше приче, др Милош Јоковић доктор медицинских наука, неурохирург, пореклом из ариљског села Северово, а сада виспирени посленик и врхунски стручњак посла коме се свом снагом посветио, добро познат код нас и у свету, коме тек предстоји блистава каријера и за кога нису потребни јубилеји да бисе о његовим заслугама и значају писало.

Своје рано детињство др Јоковић је провео у родном Северову, чувајући стоку по падинама врлетне Небешке и Јанковог брда. Прва четири разреда ОШ завршио је у Северову, а више разреде наставио је у ОШ у Крушчици. И када му сада мисли пролете кроз све оне, помало избледеле, слике животног мозаика, неизоставно морају стати на оним младалачким жељама и сновима који су красили детињство.

- "Било је нас двадесетак ђака пешака који смо путовали до школе у Крушчици, удаљеној око 7 километара у једном правцу" – тако започиње своју животну одисеју др Милош Јоковић – "Ту раздаљину могли смо да превалимо за 2 сата доброг хода. Било је занимљиво и без тешкоће у јесен и пролеће, али зими када снег напада преко колена и ми са Јоковића брда кренемо низ Зебу, морали смо ми најјачи дечаци, да на челу колоне просецамо пртину. Средње образовање наставио сам у ариљској гимназији и ту сам упознао мог највећег пријатеља, кума и колегу Миленка Савића из Добрача. Он и ја, два сељачића дошљака, некако смо се зближили и у свему један другом помагали. Увек смо седели у задњој клупи заједно и били смо истих жеља и интересовања. Професорка Вера Плазинчић је заслужна што смо заволели биологију више од других предмета. Учланили смо се у КИП (Клуб истраживача природе) и заједно са професорима Божом Вуковићем и Драганом Грујичићем обишли многе лепоте природе у нашој општини и ближој околини. Моји школски дани су пресудно утицали на избор професије."

Воли др Јоковић да дође у свој завичај, па каже да нигде природа није тако раскошне дарове створила као у ариљском крају и када оде у пензију, вратиће се да живи тамо где је провео детињство, у очуваној оази природе. Јер, и Хипократ је говорио: "Лекар се стара, а природа лечи."

Милош Јоковић је рођен у селу Северову, у општини Ариље. Дипломирао на Медицинском факултету. Радио у Дому здравља Ариље, а затим у Болници Ужице. Специјализирао неурохирургију. Године 1995. магистрирао (област неуротрауме). Као специјалиста неурохирургије објавио већи број научних радова у страним часописима који су преведени на више светских језика. Изабран је и за предавача асистента на Медицинском факултету. Докторску дисертацију одбранио 2003. године. Тренутно ради као хирург на Институту за неурохирургију у Београду.

Рођен је 1960. год. у знаку девице. У хороскопу тог знака пише: "Одабрали сте прави посао и у право време. Будите у свом раду прецизни, јер вас и најмања грешка може скупо да кошта".

Има људско и хумано срце да помаже људима у невољи, да увек ради онако како је најбоље за оздрављење сваког болесника, да цени и поштује своје учитеље и своје знање преноси на оне који уче медицину. А баш такву моралну норму за медицинаре је дефинисао у својој заклетви старогрчки лекар и филозоф Хипократ.

Велики је љубитељ природе, воли дуга и занимљива путовања. Говори енглески и руски језик.

У детињству је играо фудбал, а сада у оквиру рекреације стони тенис.

Дервента

Поред пута Северово – Гривска, којим идем до аутобуске станице, налази се река Дервента. Њено жуборење прво чујем када пођем у школу, као да се тек тада буди. Река је бистра, па се на дну могу видети разни каменчићи и песак, који још више дочаравају њену лепоту. Када сам уморна, када ми је потребан мир, одем до Дервенте, гледам њену бистрину, слушах њен жубор и осећам као да ми причанеку причу. Све ме то умири. Око ње је свет чисте, росне траве и разнога дрвећа, зелени свет који је чини још лепшом. На неким местима река прелази преко великог камења при чему прави мале водопаде у чијем се дну ствара бела водена пена. Када су велике падавине, река се излије преко пута, а сломљене гране, лишће, плутају по њеној површини. После кише сунчеви зраци је обасјавају са свих страна, при чему се боја воде прелива у разним нијансама – од златне до браон.

Дервента је река мог краја и мог детињства. Очарана сам њеном лепотом коју речи не могу да опишу.

Бојана Савић, 8. раз.

Необични другари

У ћошку, у једној рупи,
живео један миш Лупи.
Старе књиге дебелих корица,
Биле су за њега права посланица.
Као купус страна је свака,
То је дело миша неваљалка.
Није имао потребе да бира
Драже су му биле књиге од сира,
Да је барем хтео да учи,
Него само књиге мучи.
Испред рупе једног дана,
Појави се мачка Лана.
План њен био је јасан,
Желела је улов сластан.
Уплаши се миш Лупи,
И више није живео у рупи.
У ципели је једној сада
У којој хаос влада.
Ко зна како,
Он се с Ланом договори,
Да буду другари добри.
Миш и маца су сада другари
Лана за Лупија к'о за себе мари.

Милка Сарић, 1. раз.

Бојана Савић, 8. разред

БЕКА И СЕКА

Када плаче беба
сека се поколеба
јер је и она некад
била беба.

Док бека расте
сека је пази
и прстиће јој мази.

Кад бека још
не може с пода
онда је сека
учи да хода.

И кад се разболи
сека је воли
даје јој лека
да преболи.

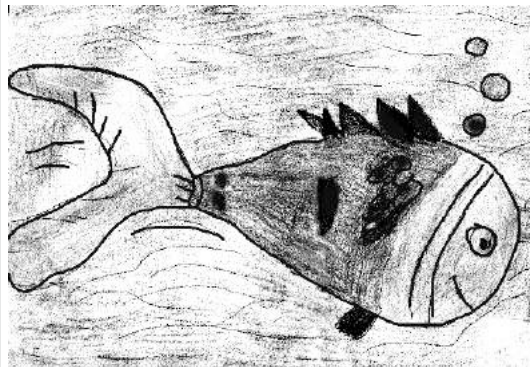
Бека се смеје
јер је секина
љубав греје.

А када бека
напуни година пет
она ће секи
убрати цвет.

Марија Вукотић, 4. раз.

Марко Вукотић, 4. раз.

Бојан Савић, 1. раз.

Стиже пролеће

Опет лепо пролеће
стиже у мој крај.
Све је лепо и шарено
изгледа ко рај.

Мравићи су малени
почели да раде,
ево сада на ливади
своје куће граде.

Развигорац весели
са планине пири,
и покреће дрвеће
да листове шири.

Док река жубори
и травица расте,
долећу нам с' југа
и роде и ласте.

Сви весело раде
и птице и људи,
пролеће се свуда
убрзано буди.

Воћке брзо расту
где је било цвеће,
сви их жељно чекају
у рано пролеће.

Сунце јаче греје
време је све лепше,
деца нам се сада
много више смеше.

Вуле Стефановић, 2. раз.

Петаци

Школа је дивна
То нек свако зна
У школу волим
Да одлазим ја.

Око пола девет
У клупи су ђаци,
Ту су они старији
Али и прваци.

Седмаци су добри,
У шестом је један ђак,
Петаци су супер
Јер сам ја петак.

Милица Гавриловић, 5. раз.

Виолета Радојевић, 2. раз.

Мама

Моја Мама,
једно дивно биће,
ту је уз мене
и кад зора свиће

Увек је уз мене
да ме тужну теши,
а кад имам проблем
она ми га реши

Мама ме мази,
Мама ме пази,
и све што нисам имала
Мама ми је дала

Биљана Стаменић, 7. раз.

Пролеће

Дошло је пролеће у мој крај
И природи донело прави сјај
На небу опет Сунце жуто
Смеје се, није више љуто

Бојан Савић, 1. раз.

Јесење слике

Одавно јесен стигла је,
Дрвећу донела разне капуте,
Златне, црвене, наранџасте,
А понајвише жуте.

Ветар дува,
Разноси лишће,
Носи га на све стране,
Брези поред пута,
Оголеше гране.

У воћњаку птице,
Цвркућу весело
И сладе се воћем
Што је давно зрело.

Милица Гавриловић, 5. раз.

Марија Вукотић, 4. раз.

Славко Ивановић, 1. раз.

Олгица Бојовић, 5. раз.

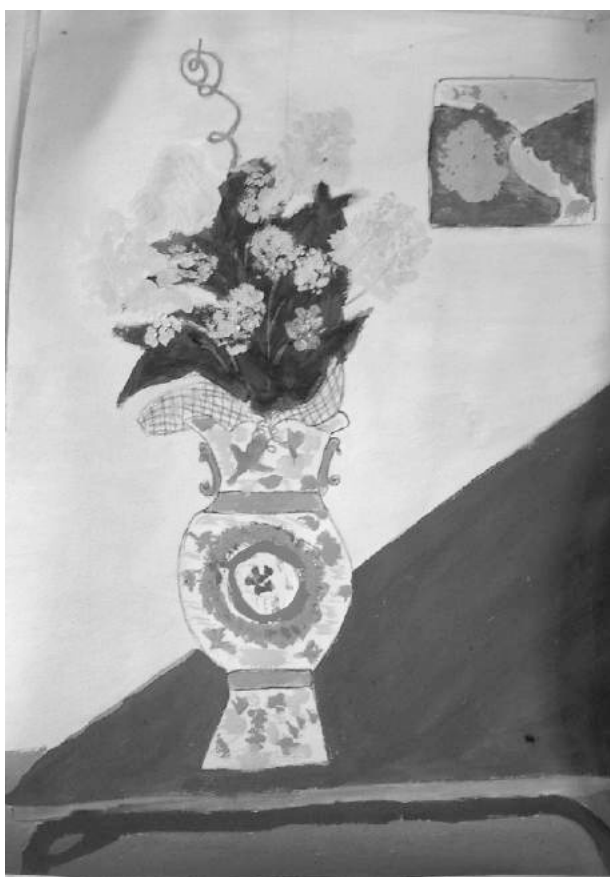
Сузана Милутиновић, 5. раз.

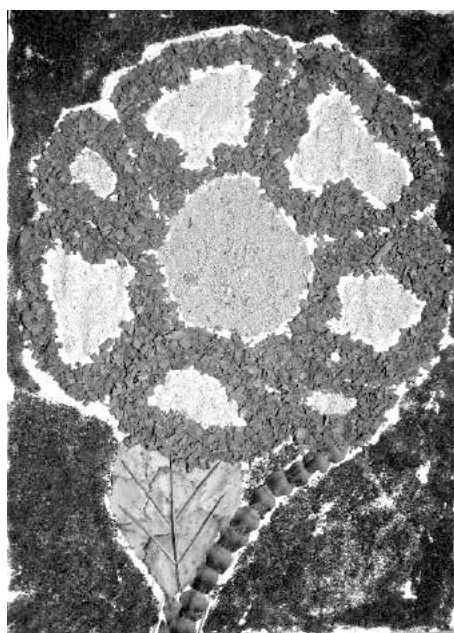
Сузана Милутиновић, 5. раз.

Сузана Милутиновић, 5. раз.

Милица Гавриловић, 5. раз.

Раде Стаменић, 6. раз.

Сачувајмо здравље

Здрави ћемо одрасти,
и провести живот цели,
ако послушамо
шта нам старији вели.

Водимо рачуна,
о личној хигијени,
да би здравље дошло
и другим и мени.

Здравље нам помаже
да будемо јачи,
кућа, школа, поље
чисто се облачи.

Опасне материје
шкоде здрављу нашем,
кад не перем руке
ја кијам и кашљем.

Вуле Стефановић, 2. разред

Моја мајка

Моја мајка се зове Пилчевић Милосава. Она има смеђу косу, плаве очи, бео тен, нежне руке, средњег је раста и веома лепа.

Она је вредна, паметна, уредна, скромна и добра. Као малог су ме одвојили од моје мајке, због мог оца. Иако живим без родитеља, увек посећујем своју мајку. Волим да слушам како пева. Њој дугујем свој живот. Из другог брака моја мајка има троје деце и између нас четворо не прави разлику. Када сам био први разред долазила је често да ми покаже домаћи задатак. Мама има тридесет две године. Воли да помаже другима.

Моја мајка, иако не живи са мном, увек ће бити у мом срцу и увек ће бити најбоља мајка на свету.

Јевђић Милан, 5. разред

Пролеће је свуда око нас

Ја прошетих мало
у шуму крај села.
Кад угледах
процветала висIBAба бела.

Опет ласте
долазе са југа,
а са неба
промаља се дуга.

Опет лепо
пролеће се буди,
а на сетву
кренули су људи.

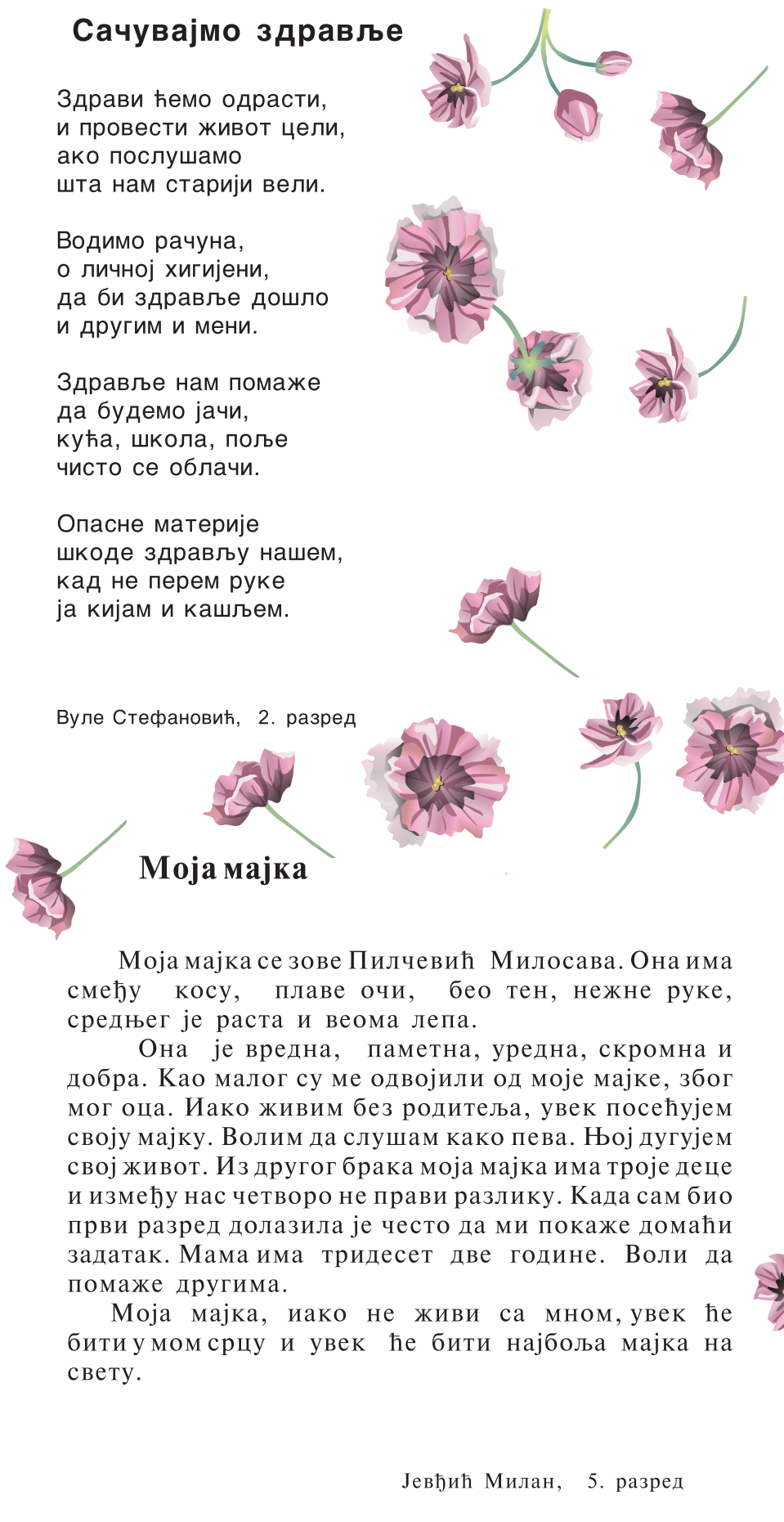
Багрем цвета
и пролећу слуги,
по ливади
све маслачак жути.

Бела рада,
тако лепо цвета.
Благо оном
ко ливадом шета.

Пролеће је лепо
на све стране,
расцветале
пружиле се гране.

Свуда расуто
разнолико цвеће,
баш је лепо
пчелици да слеће.

Тијана Брајковић, 2. раз.

Деда Милићева ливада

У животу сваког човека постоји бар једна слика неког предела који му је остао у сећању. Можда због саме лепоте тог предела, неких животиња који живе ту или, једноставно, зато што је то место пријатно и представља прави мелем за очи, оно што је човеку урезано у срце и увек га се радо сећа. У мом селу, одмах поред реке Рзава, постоји место окружено са једне стране густом буковом шумом, а са друге реком. То је деда Милићева ливада. На први поглед свако би рекао: „Није ништа нарочито,„. Али, уопште није тако.

Деда Милићева ливада је, већим делом, веома стрма. Њено подножје које силази у реку кроз јовов хлад представља спас за уморне косаче. Када је родна година, трава толико нарасте да човеку изгледа као поље пшенице која се таласа на ветру. Са моје њиве, која је са друге стране Рзава, деда Милићева ливада изгледа као шарени ћилим. Желела сам да осетим хладовину њеног подножја, мирис разноврсног цвећа, и та ми се жеља испунила. Било је рано, априлско јутро. Трава је била веома влажна од росе која је пала, али мени није много сметала. Тек што је Сунце почело да излази иза брда, већ сам била убрала неколико мирисних цветова да бих од њих направила венчић. Руке су ми биле хладне, али нисам много марила за то и кренула сам према дну ливаде. Рзав је брзо текао, чинило се негде жури. Вода је била прозачна и хладна, а ја сам бацила свој венчић у њу. Мирис свеже траве осећао се у ваздуху и полако ме опијао, успављујући ме. Онако пространа и благим сунчевим зрацима осветљена, ливада је са самог подножја изгледала као џин из неке бајке. Дуго сам посматрала дрвеће, које ју је окруживало. Оно је било њен заштитник, али је, такође, доприносило да моја слика о њој буде потпуна. И све птице, све животиње и биљке којима је ливада била дом, представљали су је као диван предео.

Највећи утисак о њеној лепоти давало је једно усамљено дрво. Иако су га јаки и окрутни ветрови неколико пута рањавали ломећи му гране, оно је и даље стајало усправно и поносно пркосећи времену и пролазности.

Прелепи пејзажи река и шума остављају без даха многе своје посетиоце, а њихова лепота ушла је у многа књижевна и прозна дела. За разлику од њих, ливаде се не намећу својим посетиоцима само изгледом, већ и жељом да они сами осете жар, чар коју она носи у себи, у свакој својој стабљици и који се као нека нит провлачи кроз сво време њеног постојања и који се никада не губи.

Бојана Милетић 8. раз

Да ли знате?

Знак за долар \$ најлазни се и на кинеским новчаницама из 5. века пре нове ере.

У америчкој држави Луизијани законом је забрањено да се недељом звижди.

Коњи имају 40, а кобиле 36 зуба.

Киша садржи витамин В12.

Жењања коса расте спорије него мушкарцима.

У америчкој држави Минесоти законом је забрањено шишање пријатеља или рођака ако не поседујете фризерску дозволу.

Неки пужеви са обале Атлантике могу бити тешки до 18 кг.

Пљачов може да издржи без воде дуже од камиле.

Сви жрчкови потичу од дивље женке жрчка нађене са 12 младах у Сирији 1930. године

Једини камен који може да плива на води је плав камен или пловчуљц.

Где су најниже и највише температуре на Земљи?

На Антартику температура се спушта до -90 степени Целзјуса, а средња годишња температура је -50 степени. У Либији забележена температура од 58 степени Целзјуса (у хладу).

Хоће ли Земља икад престати да се окреће?

Земља неоспорно успорава своје кретање – углавном због деловања Месеца на океане. Трење изазвано тегљењем многих билиона тона воде дуж морских обала широм света за време сваке плимe додаје 1.5 секунди сваком дану током 100000 година. Будући да је садашњи дан дуг 86 164 секунде, Земља ће најзад стати кроз отприлике пет милијарди година.

Колико има на Земљи соли?

Кад би се сву со из мора извадила и осушили добили би смо слој дебљине 500 метара по читавој Земљиној површини.

ПОНОВО ДАН ШКОЛЕ

